

HOOFDSTUK 5

Darryl schrikt wakker van een hard geklop op zijn deur. Hij kijkt op de holofoon om te zien hoe laat het is, maar deze is uitgegaan na de laatste update. Hij doet de deur open en daar staat Daphne Winter met een strenge blik op haar gezicht. Ze heeft geen speciaal pak meer aan en draagt in plaats daarvan een blauw shirt met knopen en franjes met daaroverheen een wit vest. Haar onderlichaam wordt bedekt door een lange, strakke, zwarte rok die tot net onder haar knieën doorloopt. Haar voeten heeft ze in zwarte naaldhakken gestoken. Zoals verwacht draagt ze ook vandaag weer een knot in haar haren.

“Meneer Vossius, u komt te laat voor uw eerste les!”

“Het spijt me zeer, Daphne.”

“Onder schooltijd spreek je me aan als professor Winter. Schiet op! Trek uw schoenen aan, we vertrekken nu.”

Zonder de tijd te krijgen iets te kunnen doen aan zijn persoonlijke hygiëne wordt hij praktisch meegesleurd naar de lift. Hij heeft nog net de tijd om een zwarte hoodie aan te trekken die de vlekken van de maaltijd van afgelopen avond bedekt. Ze vertrekken naar de derde verdieping, waar veel van de eerstejaars lokalen zijn.

“Dit is uw klas, 1-B. Wacht hier tot ik u heb voorgesteld.”

Darryl wacht in de gang en kan wat gemoffelde stemmen door de deur heen horen. Dan schuift de deur automatisch open en roept Daphne dat hij naar binnen moet komen. Het lokaal heeft een verhoogde tribune waar meerdere lange, gesloten bureaus op staan. Onder aan de tribune staat het bureau van de professor met achter hem een groot, wit scherm waar hij met een laserpen op kan schrijven. De klas zit vol met studenten die allen hun blik hebben gevestigd op Darryl. Hij gaat naast het bureau van de professor staan en Daphne fluistert nog iets in zijn oor: “Vertel ze niks over uw verleden of uw krachten. Wij hebben de professoren vertelt dat u een soldaat was en dat wij u hebben gered van dat bestaan. Maak daar maar iets van. O ja, de gemiddelde leeftijd in deze klas is achttien, dus houdt u die leeftijd ook maar aan.”

Ze knikt naar de professor en gaat naast Darryl staan. Hij kijkt naar de hele klas, terwijl hij nadenkt over zijn achtergrondverhaal. Na een kleine minuut van stilte doet hij een stap naar voren. “Mijn naam is Darryl Vossius, ik ben achttien jaar oud. Ik ben hier gisteren aangekomen en naar het schijnt zal ik hier de komende vier jaar met jullie doorbrengen. Dus aangenaam kennis met jullie te maken.” Daphne stapt naar voren en legt een hand op zijn schouder.

“Dat was een erg karige introductie. Meneer Vossius is een voormalig soldaat die wij hebben gered van dat vreselijke bestaan. Nu heeft hij de mogelijkheid om weer een normaal leven op te bouwen en ik verwacht dat jullie hem daarbij zullen helpen. We hebben geen tijd voor een formele introductieronde, dit zullen jullie buiten de les om moeten doen. Wat jullie moeten weten is dat hij vanaf vandaag onderdeel is van Team Naamloos.”

“Team Naamloos?” vraagt Darryl verbaast.

“Gedurende het eerste kwartaal van dit schooljaar was hun team compleet, maar vanwege persoonlijke redenen is één van hun teamleden gestopt met het volgen van een opleiding op deze academie. Hierdoor mocht hun team niet meer meedoen aan de team gebaseerde lessen en hebben ze nu een achterstand opgelopen. Daar kunt u verandering in brengen. En misschien kunt u ook gelijk een creatievere naam bedenken.”

Een jonge vrouw, net achttien jaar oud, staat op en loopt langs de schoolbanken naar beneden. Ze is met haar 1,65 meter lengte niet bijzonder groot. Haar haren zijn zwart en vallen net tot over haar schouders. Ze heeft helderblauwe ogen en draagt een volledig witte jurk met ijsblauwe accenten, lichtbruine laarzen, zwarte legging en een ijsblauw vest over haar jurk. Ze stopt voor Darryls neus en steekt haar hand uit. Darryl schudt haar hand en ze introduceert zichzelf. “Hoi, ik ben Siren Lupine, de leider van Team Naamloos. Het is goed om je bij ons team te hebben.”

Twee andere dames lopen naar beneden. De eerste heeft lang, rood haar, draagt een zwarte broek met zwarte laarzen, lichtbruine handschoenen en een kort, geel topje welke wordt gecomplementeerd door een lichtbruin vest die wel haar hele bovenlichaam kan bedekken als ze deze dicht doet. Haar ogen zijn smaragdgroen. Zij is iets langer en tikt de 1,75 meter aan en is ook achttien jaar oud. Ook zij schudt Darryls hand.

“Mijn naam is Vienna Marshton. Aangenaam.” De laatste vrouw is net zo oud als de andere twee, maar zij kleedt zich wel heel anders. Ze heeft donkerblauw haar met blonde highlights. Haar huidskleur is licht getint, alsof ze uit een Latijns-Amerikaans land afkomstig is in tegenstelling tot de andere twee die een blanke huidskleur hebben. Qua lengte zit ze net tussen de twee anderen in met 1,72 meter in lengte. Ze draagt gele laarzen, een zwarte legging, een rode jurk en een geel vest met franjes daar overheen. In haar ogen draagt ze gekleurde lenzen, haar linkeroog is blauw en haar rechteroog is geel.

“Ik ben Cindy Ferrera,” zegt ze zonder haar hand uit te steken. Daphne neemt het woord over.

“Deze dames zijn vanaf heden uw teamgenoten. Tijdens de normale lessen, zoals degene die we nu onderbreken, heeft dat geen toegevoegde waarde. U bent zelf verantwoordelijk voor het behalen van goede cijfers, maar jullie kunnen elkaar hier natuurlijk bij helpen. Het is tijdens de team gebaseerde klassen dat jullie samen beoordeeld worden. Siren is de leider van dit

team, dus het lijkt me verstandig om naar haar te luisteren. Graag hoor ik nu van jullie wat de nieuwe teamnaam wordt, dan kan ik dat registreren.”

“Wat is er mis met de huidige teamnaam?” vraagt Siren.

“Mevrouw Lupine, dat heb ik nu al meerdere malen uitgelegd...”

Daphne wordt onderbroken door Darryl.

“First Strike. Dat is denk ik wel een goede naam voor het team.”

“Team First Strike?”

“Nee, gewoon First Strike. Het is overduidelijk dat we een team zijn. Die indruk wekken we in ieder geval.”

Nu ze kort aan elkaar hebben kunnen wennen worden ze allemaal terug de banken ingestuurd om de les te vervolgen. Darryls holofoon haalt alle boeken en zijn rooster binnen en hij kan gelijk aan de slag. De les waar hij binnen kwam vallen heet Wereldbiologie. De professor van dit vak is Henley Draft, een man van middelbare leeftijd met een toupet en een grote snor. Darryl neemt plaats naast Siren in het midden van de schoolbank. Aan zijn rechterkant zit een ander team. De persoon direct naast hem, een jonge vrouw met askleurig, stijl haar en een karamelkleurige huid, leunt zijn kant op. Ze draagt een groene broek met daaronder zwarte laarzen met gouden accenten. Op haar bovenlichaam draagt ze een groene top, waardoor haar armen ontbloot zijn.

“Hoi, ik ben Fayah Dunnsville. Onderdeel van Team Charybdis.”

“Aangenaam Fayah, ik ben Darryl Vossius.”

Hun korte ontmoeting wordt direct onderbroken door professor Draft, die Darryls kennis van de Elementaristen gelijk aan de kaak stelt.

“Vertelt u mij eens, heer Vossius was het? Wat zijn de basiselementen die op de Elementaristentabel staan vermeld?”

Hij kijkt schaapachtig om zich heen in de hoop dat iemand hem kan helpen. Cindy steekt haar hand op.

“Ik weet dat u het antwoord weet, mevrouw Ferrera, het zou vreemd zijn als dat niet zo was. Maar de vraag is gericht aan het nieuwste lid van uw team.”

Hij denkt snel na over de term Elementarist. Het is gebaseerd op de elementen, dus dan zou het logisch zijn om de elementen te benoemen.

“Water, vuur, aarde en lucht.”

“Dat is bijna volledig correct, meneer Vossius. Wij gebruiken echter de term wind in plaats van lucht. Maar de Elementaristentabel beperkt zich niet alleen tot deze vier elementen, zoals u kunt zien op pagina 154 van het Wereldbiologie boek. Er zijn zes basiselementen, u noemde er al een aantal: Water, vuur, aarde, wind en natuurlijk duisternis en licht. Deze elementen zijn het fundament waarop onze universiteiten zijn gebouwd. Maar bent u ook bekend met de geavanceerde elementen?”

“Ik ben bang van niet professor.”

“Geen probleem! Daarvoor zijn jullie hier. Als jullie de pagina omslaan